

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
 Campaña „ 0.60
 Exterior „ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, FEBRER 20 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l'envio del periodich, ho posin en coneixement d'aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarhi al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

PROFÉTICA

Las novas telegráficas que venen d'Espanya 'ns innovan que lo govern ha manat fortificar Cádiz, y no sabém si alguna altre població marítima ó frontera important.

Al mateix temps que 'ns venen aquestas novas, nos en arriban d'altres, encar que mitj confosas, que 'ns deixan entreveurer una aliansa ab l'Alemanya, eterna enemiga de nostra germana l'fransa.

Lo partit progressista, l'etern predicador de l'unitat ibérica (primer pas de l'unitat llatina) lo etern predicador de la llibertat y son butxi sempre qu'ha obtingut lo poder, es avuy qui governa á Espanya.

Lo partit progressista que quant l'assumpto de las Carolinas era partidari de la guerra contra Alemanya lo partit progressista avuy es l'aliat d'Alemanya pera sostenir un "trono" que tambaleija, faltant com sempre á lo que promet, pera conservar 'l poder y rebent las censuras de tots los que d'espanyols s'aprecian y enfonsantse per sempre mes. L'opinió que 'l poble espanyol té de 'l partit progressista, es de un partit inútil y gastat, que no té altre missió que predicar 'ls avensos en las ideyas mentres es oposició y no plantejarlas may quant es poder.

Aquest partit se declara partidari de l'Alemanya, per no perdre 'l poder (son ideal de sempre) y tapa sas anti-patrioticas intencions, rodeijant á la Regent austriaca d'una popularitat anti-política, basada en la feblesa d'una dona y en la quixotesca "caballeridad" castellana, que no permet que la "rahó" contradiga á las damas (?). Sería una falta d'urbanitat, contradir á una senyora, ab major motiu essent viuda d'un coronel d'hulans y rey de Espanya, sosteniment de dos orfes y parenta de la cort d'Austria. Seria l'"colmo" de la grosseria, fer aytal insult que 'ls faría perdre 'l poder, valga á dir lo presupuesto, per mes qu' ab

aquestas grosseries é insults salvessin á la Patria!

Los Olivarenchs, son amichs dels lladres de las Carolinas, aixó, provat; mes lo poble espanyol, tot, lo mateix aquell que caigué en Villalar, com lo que resa sota l' arbre de Guernica, com lo que fou soterrat en las runas de Barcelona, com lo que melancólich canta á las voreras del Miño y aflayra los perfumats airets del Turia y del Guadalquivir y veu aixecar novament sas llars ahir enrunadas per lo terratremol, aquest poble qu' es lo verdader poble espanyol, encara conserva en son cor l' imatge de la "Caritat vinguda ab sas estesas alas de l' altre part del Pirineo, enviada per una germana agrañida y humanitaria.

Los reys, saben vendrers la patria, ha dit En Castelar; mes los pobles saben defensarla, dihem nosaltres. Lo govern d' Espanya pot fer alianças polítiques ab sos enemichs, per egoisme, mes lo poble espanyol las te ja fetas per agrañiment y rahó de rassa.

J. BAITX Y BALIL.

SE HA DE SEGUIR LA CORRENT

....¡no jamay!....

(Acabament)

III

No puch menys que posar de relleu per acabament d' eix esplay del meu cor, las rahons ó arguments á que s' aferran los *correntistas* per defensar sos procediments é ideas.

Quan los feu veurer que no es honrat lo procedir que s' emplea pera 'l logro de tal ó qual cosa, generalment vos donan per contesta eixas ó parescudas paraulas; *Fa ho veig que no es aquet lo modo de procedir, però to-*

thom ho fá, y com que ho fá tothom, estem obligats á ferho y en aquest mon, lo que s' ha de procurar es anar bé un, y fer tot lo que puga. Deixis estar de doctrinas puras, puig que ningú las segueix, y si vostè vol seguir las may arribará á ser res, ó bé segons de que 's tracta; en aquest mon lo primer es lo tenir diner; puig ab lo diner tot se logra, y no feut mal á ningú, procurar per si mateix; tot lo demés son cuentos.

Ara bé; quant sento aixó no puch menys que pensar y esclamar; aquestos homes, ó son boigs ó 'l fan; per qué, pregunto jo: ¿Com pot sér que un cap mitjanament organitzat y un cor honrat, pujan proferir tals blasfemias? es á dir; que veuhem que no es aquell lo camí que 's deuria seguir, però lo segueixen per que la majoria 'l segueix y qui és aqueixa majoria, sinó ells mateixos?

Mireulos á tots, no ni ha ni un que tinga lo valor de dir: *Sí; es veritat que anem mal, però es que no hi podem fer mes; aquets son los nostres instints y no podem viurer sense deshonorar al próxim; no podem viurer sense arrossegat pel fanch á tots los nostres semblants; no podem viurer sense ficarnos ab lo que no 'ns atany; no podem viurer sense procurar treurer lo tros de pá de la boca del company, per poderne nosaltres tenir doble racció, no podem en fi, entrar per lo bon camí, puig nostras inclinacions nos atrauhem vers lo camí de la degradació moral.*

No; no ni há ni un, que siga capás de dirho, però en cambi sab fer carregar ab lo mort á los altres, es á dir, *já la majoria!*

¿Será possible, que sigan tant curts d' enteniment, que quant parlan ab un home, *home*, no veuhem que aquest pensa; *¡pobre home, ó ets un boig ó ets un criminal!*

Sobre lo que diuhem de adquirir y procurar per un, sense fer mal á ningú; vinch á ferlos eixas preguntas com á final, puig 'm venen unas ideas y arguments contra ells que per lo durs y clars que son, casi 'm sembla que arrabassarían massa la pell de casi tots los *correntistas*; aixís es que 'm concreto á preguntalshi:

«¿Qué es lo que entenen per no fer mal á ningú?»

«¿Pot ser, procurar per un, sense fer mal á un altre?»

Desitjaria que algun dels molts *correntistas*, y per lo tant, predicadors d' eixas doctrinas, que sé que no trovan bé, lo que dich, m' ho desfés y 'm respongués á las anteriors preguntes.

Mentres tant 'm despedeixo dels que han tingut paciència per llegir aixó y 'ls faig eixa pregunta: ¿S' ha de seguir la corrent?

Ja 'ls veig com tots 'm contestan ;no; jamay!

F. M. y P.

UNA AGENCIA

—Deu lo quart.

—Servidor de vosté.

—¿No es aquí ahont s' espedeixen *patents de catalá?*

—Si senyor; fassa 'l favor; asseguis.

—¿Oh, es que tinch pressa y desitjaria que vosté fes lo favor d' enllestirme com mes aviat millor.

—Ans de concedirli lo que vosté demana, necessito sentar alguns precedents, perque com ha de saber no 's pot dar una cosa com aquesta, aixís, á la babalá. Vosté per de contact que ho desitja per ferse valer lo nom que tenen los nascuts á Catalunya, no es cert?

—Com vosté diu;—exactament.

—Mes, jo per ma part vinch obligat á ferli certas preguntes, á fi de que *la patent* recaygui en mans de persona que no desdiga del nom que pretén.

Diguim vosté quinas son las sevas qualitats, lo que ha fet per Catalunya, lo que pensa y diu d' ella, lo que per ella desitja, y una vegada aquets punts aclarits, jo consultaré ab lo meu principal y veurém si li hem de negar ó no, la demanda que vosté fa.

—Ja veurá, jo he nascut á Riudellots y per lo tant crech que só catalá perque aquesta ciutat.....

—Poble.

—Poble ó ciutat, com siga, está clavada en lo territori que té aquet nom.

—No basta aixó, no basta.

—Li diré que aquet poble 's troba prop de Girona, casi en contacte de la ciutat tres vegadas invicte y que no mes siga per aixó, vull dir per son vehinatje, crech indiscutible que lo títol pot dársem com bén afanyat.

—No basta; segons lo que 'diu, si vosté hagués nascut de pares molt honrats sent vosté un gran pillastre (dispensi l' expressió), deuria ser considerat com son pare y aixó ja veu que fora un anacronisme imperdonable.

—Altrement fent 14 anys que só en aquest país y presentánsem varias ocasions de casarme ab fillas d' ell, macas com la que mes, no ho he volgut fer per no ser fillas d' aquella terra.

—Ja es molt lo que diu; pero no ho es tot.

—No he parlat may en castellá ab cap paysá meu per alló del *aciento*, sab?

—Sí, ja ho veig; pero no n' hi ha prou d' aixó: es precis que vosté 'm diga qu' ha fet per la causa catalana en aquestas encontradas, que fá vosté per ésser digne fill de la terra.

—Fa dos anys que só socio del «Centro Catalá» y constant concurrent á totas las funciones que dona, que son moltas.

—Bé; mes segons tinch entés la societat que vosté diu es catalana de nom y...

—No senyor, no, lo Reglament es catalá, 'ls escuts son catalans, y vaja, tot es catalá.

—'M sembla que vosté va errat. Lo Reglament es catalá, sí, ja ho sé; 'ls escuts ho son també; mes sota cada escut hi han noms de molta valensa que no son catalans, y sobre tot en lo teatre, s' hi donan pochs espectacles en la llengua de 'n Vicens Garcia. Aixó no fora res sino 's tingués postergada nostra patria ni 's fes servir lo nom catalá de convertora, perque siguím franch: en un lloch que 's digués «Centro Castellá» ¿no es cert que 'l faria riure á vosté (castellá) que s' hi parlés lo francés?

—Vritat que sí.

—Donchs tregui la conseqüencia y digui si no es ridícul, que en un centro que 's titula catalá la propaganda ó l' objecte de mes propaganda perque siga real y efectiva l' anyoransa de la patria, se fassa ab una llengua que no 's parla en cap de sas quatre provincias.

—Te rahó ab aixó.

—No es aquí tot encare; 'ls faig gracia d' aquest poch respecte á nostras costums y modo especial de ser; pero no puch menos que dirli lo que suposo pensarán nostres germans d' allá, si per aixó sol jo li dono com pretén *la patent*. Es necessari tenir més mérits, haber fet mes per la causa catalana; es poch tot aixó.

—Só suscriptor de LA GRALLA fa ja un any y entussiasta com lo qui mes d' ella.

—Bueno, está bé; mes no n' hi ha prou.

—Y fins sóci de la «Rat Penat.»

—No basta.

—Pues senyor meu, si tot aixó que li he dit no es suficient, estich per creurer que no podré obtenir lo que desitjo.

He vingut aquí guiat per un meu amich que m' ha dit: «Si ets suscriptor de LA GRALLA ja tens lo suficient per ésser classificat entre 'ls bons catalans; ves allá y demana la patent de tal, perque sens ella t' exposas á no saber quin pays es lo teu.»

—De modo que vosté ha vingut perque l' han fet venir; y l' han fet venir dantlhi ja certas instruccions?

—Positivament.

—Vaji donchs á dir á qui l' ha enterat d' aquet modo, que en aquí 's donan *patents de catalá* no al qui és sóci del «Centro» ó del «Rat Penat,» ó suscriptor de LA GRALLA, sino al que *es catalá*: al que suspira per la *terra*, al que captivat per sas glorias, costums y llengua, viu fanatisat per lo recort d' ella; al que ho posposa tot á son nom; al que ho aborreix tot menos á ella, y 'l que á semblansa dels mahometans que no creuhen bo ni cert mes que 'l seu cel, no admet que hi pugua haber tanta valensa en altre banda com en la terra mare de sos recorts mes falaguers.

Lo ver catalá no es lo soci de cap d' aquestas societats ni 'l llegidor de LA GRALLA; lo ver catalá, es aquell que combat tot alló que no es fill de Catalunya ó no se sembla ab lo que 's fa y pensa dintre d' ella.

HORACI FLACII.

À MA MARE

—

Qué os diré mare estimada,
qué os diré pobre de mí,
si 'm trobo des que no os miro
rodejat de penas mil...

Jo 'm creya que 'n llunya terra
se podía ésser felis,

que lluny de la vostra vora

també os podria sentir,

que de tan ingratas platjas

lo meu pobre cor fujint

deixant á trossos ma vida

en lo transeurs del camí,

trobaria al acabarse

aquet viatge tan trist,

la pau que aquí 'm fou negada,

lo goig que gosa 'l proscrit.

Pero nó; ma sort funesta

no vol que siga felis,

y com si de crims ma vida

no fos mes que negre abim,

de tal manera sufreixo

y de tal manera visch,

que no veig sino á ma vora

de desgracias un teixit;

vos que 'l sér me vau dar un dia,

vos que m' anomeneu fill,

vos que d' amargura plena

me vau ensenyá á sentir,

perqué no 'm dieu com antes

la causa de mon fatich

y ab una dolsa mirada

no apagueu mon greu desitj?

—Que no 'm sentiu mare meva

ó no feu cas dels meus crits?

vos sou ma sola esperansa,

l' únich descans de mon pit;

per vos suspiro tothora,

per vos ploro dia y nit

y al pensar que os deixí sola

y que no os veuré morir,

me fa malehir hasta l' hora

en que per dissort nasquí

y malehir la sort odiosa

que 'm fa ser tan infelis.

Al deixar lo estat vostre

que per tan temps va nutrir

ma sola y bella esperansa
de contá ab un cor amich,
l' il-lusió mes encisera
halagaba 'ls meus sentits.
y ja reya plé de ditxa
mon cor y mon esperit;
pero era il-lusió, era un somni
que afalagant mos sentits,
debia allargar ma vida
per mes fèrmela aburrir.
Ara 'm trobo en llunya terra
y si no só perseguit
com un malfactor ó lladre
perque no he comés cap crim,
me persegueix ma consciencia
ab sa veu fiscal que diu:
—Fill ingrát, busca á ta mare,
no 'n vulgas ésser malehit—
y en esta lluyta funesta
del deber y del perill
no se m' arrebossa l' ánima
perque mare ja no 'n tinch.

HORACI FLACIL.

DEL NATURAL

A mon ver amich en Joan Elias

¡Deu te beneheixi! ¡Oh sí! ¡amich meu del cor! Tú has donat un felís acabament al cuadro marevellós que mos sentiments domina, y ta memoria 'm será eterna.

Entran tots los joves á l' iglesia, que dona al mateix pati del sant recinte y al acte 'n surt lo sacerdot, rector de la parroquia, seguintlo alguns fidels y afegintse á la comitiva aquells.

Se vá á celebrar la tradicional ceremonia de la benedició de la Santa Creu.

Entra lo sacerdot al cementir y després d' ell la comitiva, y té lloch lo quadro mes sorprendent de ma vida, Quatre ó cinch homes de per aquells encontorns, tots encorbats y tristos y esgroguelits, altres tantas donas ab mantellina blanca y cara malaltissa, y alguns joves també grochs, y encare que corpulents per sa edat, d' una complació poch sana. Forman tots plegats un grupo que iinspira compassió.

Tots affigits, al trobars davant las cendras de sos passats, abaixan son cap, que descansan sobre 'l pit, y uns al fill estimat y á sos pares y avis los altres, los hi sembla compareixin á sa vista, tornan en altres temps de bon recort ¡als altres sols los atrau de l' acte la sencillesa y vritat que respira!

Y mentres los del poble fixan sa melancólica mirada al lloch de la ceremonia, los visitants, sens perdre la atenció, dedican també altre mirada de compassió en terra, á sos mateixos peus, que ab molt cuidado mouhen pera no cometre lo sacrilegi de trepitjar restos humans.

Tots descuberts, ab desordrer colocats y formant varis grupos, sols torba 'l silenci l' oració del reverent rector, los Sant Evangelis, y te lloch la ceremonia en lo mateix pilá de pedra d' ahont s' alsa la creu al centre del fossar, y ¡que bé li escau lo ram de ginesta, que sens pensar que anés á tenir lloch aquesta ceremonia hi colocá l' inspirat jove visitant!

D' entant entant, lo sol amaga lleugerament sos raigs, temerós pot ser de contrariar l' acte, y pára lo vent murmurador, pera entrar després ab mes forsa y poguer rebejarse ab lo silenci, que dintre poch hi regnarà.

Acabá l' acte, y ja benehit lo terme, entrá al temple la comitiva ab tota devoció, pera terminar felisment una de las millors festas que durant l' any celebran las iglesias d' aquestos pobles, verdaders nius de sencillesa y bondat.

MILENAR DE SANTA MARÍA DE RIPOLL.—CERTÁMEN

Á fi de preparar las festas que, ajudant Deu, celebrará Catalunya l' any 1888, Milenar de la dedicació feta pél Bisbe Gotmar y 'l compte Guixfre 'l Vellós, del Monastir de Santa María de Ripoll, se crida y convida als poetas catalans á especial concurs, pera obtenir la lletra catalana del *Hymne* que deurá cantarse á gran massa coral en ditas festas.

A tal fi, lo Excm. y Rvm. Sr. Bísbe de Vich, Dr. D. Joseph Morgades y Gili, ofereix y donará una rica *Escribania d' argent* al au-

tor del millor *Himne de Catalunya* que, inspirantse en las gloriosas tradicions del nostre poble, cante y celebre lo seu renaixement simbolisat en la Restauració de Santa Maria de Ripoll.

Fassen esment los poetas que l' Himne ha de ser posat en música (pera la qual s' obrirà lo seu propi concurs) y per tant, que en igualtat ó paritat de mérit literari, será preferida aquella composició que, per ses condicions rítmiques, se preste millor á ser cantada.

Lo Jurat ó Tribunal de censura lo constituirán los honorables lletrats y discrets senyors: D. Marian Aguiló, D. Joaquim Rubió y Ors, D. Joseph M. Quadrado, D. Teodor Llorente y D. Justí Prepatx.

Las composicions, acompanyadas del plech clos que continga 'l nom del autor, ab son títol y lema al sobre, s' haurán de enviar al infrascrit Secretari abans de las dotze del dia 23 de Abril de 1887, festa del gloriós Sant Jordi, Patró del Principat.

Vich, 25 de Desembre de 1886.

JAUME COLLEL PERE.

NOVAS

En lo mes de mars pròxim, y en lo mateix dia del aniversari de la célebre batalla de Wad-Ras, s' inaugurarà á Barcelona lo monument dedicat al invicte general Prim.

La Real Academia sevillana de Bonas Lletres, en sesió deldia 10 del actual, ha nomenat soci corresponent de la mateixa al reputat catedràtic y distingit novelista doctor don Cayetá Vidal y de Valenciano, que ja ho es de las Reals Academies Espanyola y de la Historia.

Ha vist la llum un tomo esmeradament imprés que conté una serie de novelas de costums catalanas que porta per títol «La Gent de Montanya» escrit en idioma y per la inspirada pluma del conegut patrici En Vicens de Febrer.

La Verdad, de Orense, explica 'l següent cas d' dejuni, que deixa molt enrera al del famós Merlatti:

«Isabel Perez Valencia, natural de la parroquia de Villamallor de la Boullosa, ajuntament de Baltar, en aquesta provincia, té 57 anys, sense que desde la edat de 7, y á consecuencia d' una enfermetat, haja tornat á probar fins avuy cap aliment.

»L' únich que pren alguna qu' altra vegada es una petita quantitat d' aygua, y aixó molt de tart en tart.

»A pesar de tant prolongada é inconcebible abstinencia, la inverosímil dejunadora, si bé de naturalesa débil y malaltisa, no ha deixat per aixó ja may de dedicarse á sas ordinarias feynas.

»Es de caracter poch sociable y fuig del tracte de la gent, circumstancia que ha fet inútils totas las gestions que per algunas personas ilustradas s' han fet pera alcansar que 's prestés á venir á aquesta ciutat, ab l' objeete de ser examinada per los principals metjes de la capital.

PIFIAS

Los que com lo senyor Nuñez de Arce creuhen que la llengua castellana es la *non plus ultra* de totas las llenguas, llegeixin los següents datos y 's convenceran de que están en un solemne error.

De las 16,000 paraulas que componen dit idioma, 5,400 procedeixen del llatí, 1,800 de la llengua éuskara, 1,600 del árabe, 800 del gothich, 100 del hebreu, 100 del Italiá, 100 del de las diverses llenguas del Nou-Mon, 50 del inglés, 30 del alemán, 20 del persa, 30 del sanscrit, 5,680 de origen desconegut. Aixó sense contar lo gran número de paraulas catalanas que d' alguns anys ensá s' ha anat apropiant la famosa Academia de la Llengua Castellana.

Com se compendrà facilment, seguint aquest sistema de no tocar res de ningú y robar tot lo que 's puga, per forsa havia d' arribar una ocasió en que pogués dirse ab acompanyament de bombo y platerets que la llengua castellana.... es rica!

VUYTS Y NOUS

Un subjecte va anar á pendrer los banys á Caldas, mes ab tant mala sort, que al pujar al cotxe per tornar á casa seva, se va tréuer un ull ab la finestra.

Aixís que arribá á lloch la seva dona l' hi preguntá:

—¿Que tal lo viatge?

—¿Que tal? Que si hi torno quedo cego, va respondrer ensenyantli l' ull ahont habia rebut lo cop.

A Mecenas, válit de August, li hi causaren tant afany 'ls cuidados y aplicació del seu cárrech, que visqué nou anys, á esforços de la medicina, sens somni algun.

Melampo, metje famós, habent vist surtí fujitivas d' una casa un gran número de ratas, pronosticá que seguiria un gran terremoto, y així va succehí.

La sabiduría mana que fem honor á los metjes; però no es recorda ni dels lletrats ni dels poetas.

Moltas personas reyals han professat la Medicina, com foren dos reys dels Medos; Mitrídates, de qui prengué nom l' Antidoto Mitrídatum, com d' Aquiles l' Aquilea y Avicena, príncep de Córdoba.

Autor grave afirma, que de Roma foren desterrats los físichs; y que 'n la seva ausencia 's va propagá tant la gent, qu' es va fe multitud.

Deya un senyó qu' entre altres privilegis qu' es concedeix als pobres y qu' es nega á la noblesa, lo que mes envejaba era 'l podé doná garrotadas á la seva muller quant

ho meresqués; y esclamaba ple de gracia: —Perqué, vejam, se te de prohibí aqueix descans á n' els senyors?

Deya un boig molt discret, que lo mal mes gran péls homes es 'l de la vanitat; y en proba de aixó deya:

—Considereu, amichs, á quants no fá caure.

Un que se la pegaba de rich, va dir un dia á un amich seu:

—Jo no puch patir gana, perque tinch vienyas.

—¿Vinyas té? y que l' hi fan?

—Home, qu' es tonto, rehims.

—Ja veurá, no estranyi que l' hi fassi aquesta pregunta, perque 'n coneix que fan sombreros (Aquet coneixia al sombrero de la Espasería.)

Un jefe de artillería qu' estava de guardia se passejaba tranquilament bastant apartat del cuartel.

—Escolta, tú, digué un á un seu company que passant va veurer al oficial: ¿no dius que los que estan de guardia no poden allunyar del seu punt mes que un tiro de fusell?

—Si.

—Donchs ¿com es que aquet gefe se passeja per aquí?

—Home, perque creurá que essent de artilleria pot allunyar un tiro de canó.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Quart prima-dos, per encendrer,
y per cert que 'n gasto tres;
y *quart tot prima* una cosa
que 'n menjan tots los aucells.

¿*Dos prima-tres* aquí á casa
la *dos-prima* ó la *lu-primerá*?

—Pepet no sigas tanasa,
la qu' ha de manar á casa
no pot ser may *tres-tercera*.
Y ¡*dos-tres primera* tens
per fer xaradas dirás!
y lector si 'l *tot* no entens
te respondré, es un avens
que avuy per tot trobarás.

Lo qui veji ta *hu-tercera*
dos-terza ¡vaya una *ha-tres*
mes *tercera* repetida!
y no s' errará pas jens,
puix desde la *tot* te miro
y 'm *tres-hu* que per muller
t' haja pres, sols per la broma
de lo *duas* de la gent.

MICROBI.

ENDAVINALLA

Vist per devant soch insecte
per darrera fera soch;
vaja que si no .m. acertas
lector ne sabrás ben poch.

ESTAPERET.

QUADRAT DE PARAULAS

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplir los pichs ab lletas, que llegidas vertical y ho-
rizontalment donguin:

- 1 ratlla una ciutat.
- 2 « una planta.
- 3 « un riu d' Europa.
- 4 « imperatiu d' un verb.

CAP CIGRANY.

LOGOGRIFICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Una Montanya de Catalunya.
- 9 5 6 7 8 9—N' hi ha á molts casas.
- 1 8 3 4 2—Nom d' un general catalá.
- 6 8 1 2 3—Nom d' home.
- 4 5 6 7 8—L' usan los fusters.
- 1 2 3 8—Per Pasqua n' hi ha.
- 1 8 9 5—Ne prenen á cert pais.
- 8 1—Serveix per pescar.

CAMALLUHENT.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

1—Mall-Llam.
2— 0 42 0 12 57
40 32 10 9 20
15 26 24 23 23
35 0 32 44 0
21 11 45 23 11

2—Mi-dó.

4—Ba-ró.

5— L
C A U
C I G R O
L A G R A L L A
U R A Ñ A
O L L A
A

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Totas—Estaperet lo del Bisbe, Cap y Pota y Ningú.

1, 3, y 5—Camalluhent, un Tranquil y Pas-Plus.

3 y 4—Un Talós y Patúm.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Cap-Cigrany—¿Que fem? que se li ha abocat lo tinter
ó ja está cansat.

—Ribas Mas—A vosté li donarém patent de mandra ja
que no fa res.

—Camalluhent—Y á vosté casi casi li dirém lo mateix.

—Pas Plus—Al revés de tots los altres vosté trevalla
molt; pero com si no fes res.

—Estaperet—Ja ha vist lo seu, esperém tornar-lo á ven-
rer per la redacció.

—Microbi, Pau de las ansias, un gaudul y Rival de L'
Altadill entornintsen al llet que aixó es la Lluma.

PAU SANJAAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egidio 130º